

# EL POETA I LA VIDA

Diuen que el poeta viu als núvols, o a la lluna, i aquestes expressions es diuen amb una punta burleta o despreciativa, com si el viure tan amunt fos un defecte bàsic.

Crec tot el contrari. El poeta, el veritable poeta, no solament el que escriu poesia, sinó aquell qui, a vegades sense escriure un mot que rimi, sent molt endins la poesia, viu molt prop de la terra. Potser el poeta és l'únic ser que de debó viu intensament. El poeta trepitja fort, amb els peus damunt la pols de tots els camins, amb les mans tocant l'herba mullada, amb els ulls mirant als núvols, amb el cor escoltant les estrelles...

El poeta sap molt bé de la prosa de la terra, per això sap fugir-ne a temps. Passa per damunt de les misèries humanes, però no les ignora, solament les sublimitza. Ja ho sap que la terra és rugosa i bruta, ja ho sap que el cel no és blau ni tan solament la immensitat de la mar té color d'atzur. I sap que les estrelles són llum a quilòmetres i quilòmetres de distància, i que la lluna és com de cendra i té una cara sense perfil.

Però, què hi fa tot això? Si quan mirem el mar el veiem blau, i quan mirem el cel ens enlluerna, i la terra se'ns estova al nostre pas, i la lluna ens dóna una claror tan suau, i l'herba refresca la nostra pell... Per què voler veure-hi altra cosa que el que veiem realment?

No hem pas de fer versos per sentir-nos poetes. Poeta ho és tot aquell qui transforma la vulgaritat en alguna cosa tangiblement bella.

Hi ha poetes i versaires. Conec molts que es diuen poetes, molts, i que no són més que "fabricants de versos". Conec molts fabricants que són veritables poetes.

Es contra aquest versaires que hauríem de lluitar. Els qui de la poesia en fan un ofici, no per satisfer el seu esperit àvid de bellesa, no per transmetre aquesta bellesa, que ells capten tan endins, a d'altres esperits que no saben descriure-la. No, ells no deixen per les belleses que Déu ens ha posat a l'abast de la mà. No, ells no transmeten aquesta punta de divinitat que es trasllueix de tot poeta veritable. Ells pequen contra la vida que els ha donat un do i el traïxen per unes monedes.

MARIA CASTANYER

# RECOMANEM

De la guia que es va publicar en el dia del Llibre, ens permetem recomenar-ne uns quants:



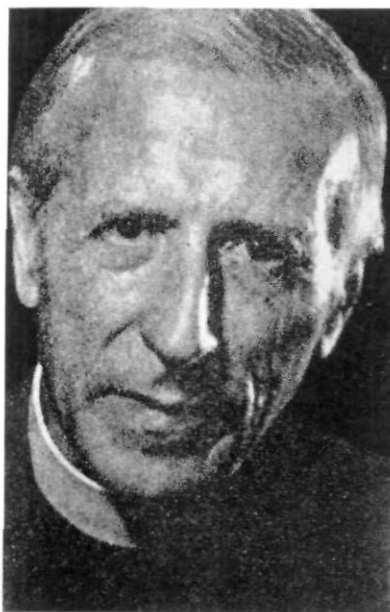
CAVALL FORT és una de les millors publicacions d'Europa. És una prova d'amor i de respecte envers els nois i les noies que l'han de llegir. Una subscripció a CAVALL FORT és un obsequi que s'agraeix tot l'any.



REVOLUCIO NEGRA. Un llibre que és una acusació contra els liberals sudistes i contra tots els que practiquen la discriminació racial als Estats Units. Un crit a la consciència col·lectiva dels nord-americans, però que és vigent arreu del món. És el volum XII de la col·lecció "El món d'avui". Editorial Estela.



SERRA D'OR. La revista catalana que ofereix una informació completa sobre tots els temes que ens interessin.



LA CAIGUDA I LA PESTA. Dues obres d'Albert Camús que han marcat en la nostra època i marcades per la nostra època. Editorial Vergara.

EL FENOMEN HUMÀ. Aquest gran llibre de Teilhard de Chardin és la millor obra per a inaugurar la nova col·lecció "Biblioteca bàsica de cultura contemporànea". Edició 62.

Camús ha estat l'home amb qui s'ha identificat tota una generació. Cada lector, llegint a Camús, es llegeix ell mateix. La seva mort s'ens ha endut a un escriptor i a un home.

"AZNAVOUR  
c'est fini"



Amb gran sorpresa meua vaig llegir en un periòdic francès aquest comentari: "Aznavour c'est fini". L'Aznavour acaba de presentar un nou espectacle i com que no vaig tenir temps d'anar-lo a veure em vaig quedar amb el dubte. L'única cosa que vaig saber és que aquest espectacle li va donar molts de diners.

El dilluns passat vaig tenir el plaer de veure aquest artista a la televisió des del bar Savoy, el vaig sentir així com també els comentaris dels senyors que tot vermutejant o cafetejant, depèn de l'hora, l'escoltaven, i aleshores vaig començar a comprendre. L'Aznavour, diu la gent, s'ha comercialitzat.

Ve't aquí, dic jo, que som una societat ben còmica! Encara no hem pres consciència de que un artista no és pas un pallasso, i que si es ven "La mamma" més que una altra gravació, aquest senyor té tot el dret de cantar-la, el cas no és cosa d'ell, és cosa nostra!

Potser la canta per poder fer "empassar" altres cançons delicioses que fan badallar a tots aquests senyors que diuen que l'Aznavour s'ha comercialitzat i que tenen la seva discoteca apilonada de "Mammas".

Aquests mateixos senyors que senten un plaer especial destruint l'ídol, sense prendre consciència que quan diuen que un artista s'ha comercialitzat vol dir que no han parat fins a lograr-ho i que segurament ha estat amb els seus quartos. AT.

**fotogravats OLIU**

clixés per tallers  
d'arts gràfiques

passeig de la devesa, 19  
telèfon 20 24 25

**GIRONA**